

Дамян Дамянов

Мъртвило

...Ни свой, ни чужд сред купищата кал,
сред цялата словесна зла помия...
Немее телефонът пребледнял,
зей празна мойта пощенска кутия.
Ни клетва зла, ни благослов най-благ.
Светът от мен не се интересува.
Поне да беше се обадил враг!
Ей тъй, от злост! Поне да ме напсува!
Поне един приятел по тегло,
тук ял и спал, да тропне, да извика.
Мълчание опасно, тежко, зло.
Врата на хан – преди, днес – мъртва. Никой!
И ме обзема нещо като гняв:
„А бе един ден пак ще се стълпита.
Ще разберете, че съм бил най-прав...
И може да си скубете косите...“
А днес, да счупя свойта самота,
въртя живота – телефон огромен,
наслука, тъй... И търся аз смъртта.
Но с моя глас ми се обажда тя:
„Избрал си, драги, своя собствен номер!“

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8521>]